

A törvényeket mindig is (korunkban még inkább) utólag hozták, az egymásnak ártó, a társadalmat megkárosító életvitel miatt. Mikor híradást olvasok egy újabb közterületi kamera üzembe helyezéséről, felöltik bennem, hogy ide jutottunk a 21. századra. A gyerekes – de évezredekken keresztül bevált – nevelési alapelvet (az Isten szeme mindent lát...) kényszerűségből egyre inkább felváltják a lassan mindenütt jelenlévő kamerák és az azokat üzemeltetők. Pedig Jézus: Tedd (!) másnak, amit magadnak szeretnél. Lassan általánossá válik a teljes neveletlenség, amoralitás. Felnőttek(?) – szülők(?) – gyerekek... Ezeket a gondolatokat még Adventben írom, amikor minden nap a fenyegetés hallható a napi ószövetségi olvasmányokból. Jézus szeretett volna a törvényeken túllépni, de nem semmissé tenni, hiszen a társadalomhoz, közösségekhez, családhoz kellene normák. Elkeserítő a totális társadalmi és politikai káosz felé csörtető emberiséget látni. Azt érezni, hogy nem lehet itt semmit tenni, minden egyre rosszabb. Csábító lehetőség az online világ, de így nincs mód a leülepedésre, szűrésre (még ha vannak is moderálási módok), átgondolni, hogy egyáltalán kell az, amit éppen valaki megtesz, leír, lefotóz, rögzít, közzé tesz, megoszt... Ez olyan, mint amikor a karácsonyi ajándékot valaki azonnal meg szeretné kapni, nincs várakozás. Pedig hányszor megtapasztaljuk, hogy sokkal jobb valamire vágni, felőle gondolkodni, mint megkapni, aztán utána ott az üresség. Sajnos gyakran az ajándékozó sem tud várni, célozgat, sejtet, végül meg sem várja az aktuális lehetőséget. Hányszor leírtam az imént a várni szót. Ezek az ünnepi készülési időszakok éppen ezt a várakozást, idő lelassítást segítenék, ha megélnénk. Élek... élsz... élünk... vele? Végül, ne feledjem, hogy aki mégis a többiek valamilyen módon megvalósuló nevelésére adja a fejét, az a saját háza táján nagyon tartson rendet, mert csak úgy hiteles a dolog, egyébként okoskodás és nagyot mondások sorozata. A hiteltelen emberek rendkívül ártóak tudnak lenni. Holnap József névnap, Jézus nevelőapjának (?) nagyon is lehetett köze a fiú személyiségének „faragásához”. Gondoljunk rá is!

Cserta Gábor, Székesfehérvár